

РЕШЕНИЕ

№ 5206

гр. София, 02.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 03.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4255** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 156 и следващите от ДОПК във връзка с чл.144, ал.2, чл. 197 и чл.268 ДОПК. Делото е образувано по жалба от П. Д. К., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], чрез адв. Б., срещу Решение № ПИ - 157/26.04.2023 г., издадено от директора на ТД на НАП – С..

С жалбата се иска отмяната на решението на директора и отмяната разпореждане на публичния изпълнител от 04.04.2023 г. по изпълнително дело № 22040028664/2004 г. в частта за отказ да се прекрати производството поради изтекла погасителна давност за задължения на жалбоподателя от 2013г., както и отказът за отмяна на обезпечението, наложено с постановление от 13.12.2019г. на публичния изпълнител по отношение на лек автомобил марка Кия, модел Карнивал,, по аргумент за съществена несъразмерност на наложената обезпечителна мярка и на основание чл.208, ал.1, второ изречение от ДОПК.

В жалбата се твърди, че П. К. не е надлежно уведомен за наличието на задължения, тъй като не му е връчена покана за доброволно изпълнение от публичния изпълнител, срокът за доброволно плащане не бил изтекъл и публичният изпълнител не можел да предприеме действия по принудително изпълнение, поради това не е спряна или прекъсната давността, а тя започвала да тече, съгласно чл.171 ДОПК, от 01.01. на годината, в която е следвало да се плати публичното задължение. По същите съображения вземането следвало да се отпише поради изтичане на давностният срок по чл.171, ал.2 ДОПК.

Също излага съображения за неприложимост на пар.29 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, предвид т.1 от разпоредбата, която не продължавала давностния срок. Следвало да се прави разлика между прекъсване и спиране на давността, предвиденото по последната разпоредба касаело само спиране, не било предвидено прекъсване на давността, съответно давностните срокове не започвали да текат отново, а началният момент и изтеклото преди спирането време следвало да бъде взето предвид.

На следващо място излага съображения издаването на постановлението в противоречие с чл. 195, ал.6 ДОПК. Наложеният заповор, в това число предвид застрахователната стойност на автомобила, установена съгласно удостоверението от 24.04.2023г. - 4200лв., счита за несъразмерен на публичното задължение - 2581 лв. за главница и лихви. Представя удостоверение за по-висока застрахователна стойност в размер на 4500 лв. към 05.01.2023 г., касаело за обезпечение в почти двоен размер. За да не се допусне свръх обезпечение, органът следвало да събере и използва данни за данъчната оценка на активите, такава е имало едва към 20.04.2023г. Поради нарушението на чл.196, ал.6 ДОПК е невъзможно да бъде извършена преценка дали е спазено изискването по чл.195, ал.7 ДОПК - за съответствие на обезпеченията с вземанията на държавата. Поради съществена несъразмерност на наложената обезпечителна мярка с размера на публичното вземане, съгласно чл.208, ал.1, изречение второ ДОПК, публичният изпълнител следвало служебно да предприеме действия за отмяна на обезпечението. Претендира се присъждането на разноски по списък.

Жалбоподателят чрез адв. Б., в писмено становище от 07.06.2023г. поддържа жалбата, а по същество претендира уважаването ѝ от съда като основателна.

Ответникът - директорът на Териториална Дирекция - С. при НАП, чрез юрк. Г., оспори изцяло жалбата, като в ход по същество претендира неоснователността ѝ, иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ. Изрази становище, че доколкото процесните задължения касали осигурителни вноски за 2013 г., срокът за доброволното им плащане бил до края на месец април 2014 г., давността започвала да тече от 01.01.2015 г., но към декември 2019г. са наложени обезпечителни мерки, с които на основание чл.171, т.5 ДОПК, давностният срок е спрял преди изтичането на 5-годишната давност. Постановлението било връчено на органите на МВР. Що се касае до наложеното обезпечение, то се касаело за актив, който на-малкото обременявал и възпрепятствал длъжника. Същият имал и банкови сметки, но публичният изпълнител преценил, че заповор върху същите би въздействал много по-неблагоприятно отколкото заповора на МПС. Изтъква също, че обезпечителната мярка не препятствала длъжника да ползва МПС за своята дейност. Единственото ограничение е за разпореждането с този актив. Посочва също, че това бил единственият актив на длъжника. Счита решението на директора за правилно и законосъобразно. Претендира присъждането на разноски.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, както и представеното с жалбата удостоверение от 05.01.2023 г. от ЗАД А. България за застрахователната стойност на лек автомобил марка К., модел Карнивал, с рег. [рег.номер на МПС] , производство 2008 г., която стойност към дата 05.01.2022 г. възлизала на 4500 лв. Това удостоверение не е оспорено от другата страна.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди

доказателствата по делото ведно с доводите и възраженията на страните и приложимите разпоредби, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 вр. чл.144, ал.2 ДОПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението на директора е връчено на дата 27.04.2023г., а жалбата до съда е подадена на 02.05.2023г., с оглед на което е в срок, жалбата е процесуално допустима.

По фактите съдът приема следното:

С молба от 06.02.2023 г. - л. 28 от делото, мотивирано жалбоподателят чрез адв. Б. и по съображения, идентични с развитите в жалбата до съда, е направил искане до публичния изпълнител на основание изтекла погасителна давност на всички задължения по изпълнително дело № 22040028664/2004 г. във връзка с декларации образец 6 с № 220021000424833/10.02.2011 г., № 220021200848635/14.02.2012 г. и № 220021400723021/06.02.2014 г. по арг. от чл.171, ал.1 ДОПК, респективно изпълнителното дело да бъде прекратено. С молбата е направено искане да бъдат предприети действия за отмяната на наложените обезпечения поради несъразмерност с публичното вземане, на основание чл.208, ал.1 ДОПК.

Към молбата е приложена разпечатка от системата на НАП за задълженията на П. Д. К. към 01.02.2023 г., че в първата ѝ част са общо в размер на 122, 25 лв., а във втората част - "справка за задълженията, плащанията по които подлежат на разпределение от публичен изпълнител", т.е. за които има образувано изпълнително дело, са з Декларация обр. 6 за ДОО, Здравно осигуряване (ЗО) и Универсален пенсионен фонд (УПФ) по декларацията от дата 14.02.2012г. и декларацията от 06.02.2014 г., общо в размер на 4 080,11 лв. за главници (2024,54лв.) и лихви (2055,57лв.). В трета част на справката - за погасени по давност /отписани задължения, са общо в размер на 39,94 лв., произтичащи от Декларация обр. 6 от 2010 г. и по наказателно постановление от 2002 г.

По посочената молба публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане за отказ с изх. № С230022-137-0003066/04.04.2023 г. като за задълженията по декларацията от 06.02.2014г. - за Фонд ДОО, Фонд ДЗПО и НЗОК по данъчната декларация, е отказал прекратяване на изпълнителното дело и отписване на задълженията поради изтекла погасителна давност. За тези задължения - за периоди 01.01.2013 - 31.12.2013 г., е прието, че давността е с начало 01.01.2015 г. и не е изтекла към момента на произнасяне с разпореждането, тъй като с постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 13.12.2019 г. давността е спряна на основание чл. 172, ал.1, т.5 ДОПК. Според публичният изпълнител това поставяло продължителността на давностните срокове под действието на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 ДОПК, където бил регламентиран 10 - годишен абсолютен давностен срок, който към този момент не бил изтекъл.

По предявеното от жалбоподателя искане за отмяна на обезпеченията по реда на чл.208, ал.1 ДОПК, публичният изпълнител е издал Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С230022-024-0018608/24.04.2023 г., като е отменил запорите върху лек автомобил марка Л. Р. и върху лек автомобил марка Рено, посочил е, че отмяната е частична и Постановление с изх. № с изх. № С190022-022-0118920/13.12.2019 г. остава в сила по отношение на лек автомобил

марка К., модел Карнивал, с рег. [рег.номер на МПС] за задължения в общ размер 2581,00 лв. в това число лихва 1242,56 лв. и главница 1338,44 лв. до пълното погасяване на задълженията.

По преписката се съдържат данни за извършени справки от публичния изпълнител за задълженията и имуществото на П. Д. К. към момента на издадените от него актове. От справката за имуществото на л. 43 от делото е видно, че жалбоподателят притежава недвижим имот - земя в [населено място] и три леки автомобили, в това число запорираният по процесното постановление, също е титуляр на три банкови сметки; съдържа се и справка от КАТ за превозни средства, регистрирани на името на жалбоподателя, в това число за извършени продажби. Съгласно справката за общите задължения към дата 18.04.2023г., в първата част задълженията са за 122,25 лв., а втората част - за задълженията, плащанията по които подлежат на разпределение от публичния изпълнител, касаят задълженията по декларацията обр. б от 06.02.2014 г. и са общ в размер на 2 578,44 лв., от които 1338,44 лв. за главница и 1240,00 лв. за лихва. В частта на справката за погасени по давност /отписани задължения, са посочени задълженията по декларации от 10.02.2011 г. и от 14.02.2012 г., предмет на искането за отписването им като погасени по давност.

Видно от справка от КАТ и изрично писмо с дата 20.12.2019г., за лек автомобил с номер СВ 1162НХ със собственик П. Д. К., е наложен на 20. 12.2019 г. ,, е наложен запор от данъчната администрация“.

Също по искане на публичният изпълнител, по реда на чл.212 ДОПК, от ЗАД "ОЗК - Застраховане" за лек автомобил К. модел Карнивал, с [рег.номер на МПС] и година на производство 2008, е посочена застрахователна стойност на база физическото му състояние към момента на издаването на удостоверение в размер на 4 200,00 лв., начин на определяне на стойността - експертна оценка.

С жалба от дата 12.04.2023г., П. Д. К. чрез адв. Б. оспорва разпореждането от 04.04.2023г. в частта за постановените откази и в условията на евентуалност иска отмяната на обезпечението поради съществена несъразмерност на наложената обезпечителна мярка.

С оспореното по делото решение № ПИ-157/26.04.2023 г. директорът на ТД С. към НАП, е разгледал издадените от Т. Т., старши публичен изпълнител при същата дирекция откази по молбата на жалбоподателя в общо производство:

-на основание чл. 266 от ДОПК подадената от П. Д. К. жалба срещу Разпореждане за отказ с изх. № С230022-137-0003066/04.04.2023 г. за отказ да се прекрати производството и отпишат като погасени по давност задълженията на жалбоподателя за 2013г. и

-на основание чл.197, ал.1 ДОПК срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-0118920/13.12.2019 г., в частта, в която е наложено обезпечение върху МПС Карнивал, с [рег.номер на МПС] за същите задължения на жалбоподателя.

Решаващият орган е приел допустимост на жалбата, в това число на основание, че по преписката няма данни за връчване на постановлението на жалбоподателя. Възприел е идентична на описаната по-горе фактическа обстановка – за задълженията на жалбоподателя и останалите обстоятелства, които не са спорни и се установяват от писмените доказателства по административната преписка.

Въз основа на подробно обсъдените факти и обстоятелства, ответникът е приел в

оспореното решение, че законосъобразно не са отписани задълженията по декларацията от 2014 г. По същество са доразвити изложените в разпореждането съображения, в това число, че запорът е породил действие от вписването му в КАТ. Позовал се е на пар. 29 от ПЗР от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение за спирането на давностните срокове, и на пар.13 от ЗИД към Закона за здравето, според който спрелите да текат срокове по време на извънредното положение с първия закон, продължават да текат след изтичането на 7-дневен срок от обнародването в ДВ на този закон или от 22.05.2020 г. Въз основа на тези разпоредби счита, че давностните срокове са спрели да текат от 24.03.2020 г. и започвали да текат от 22.05.2020 г.

Споделени са и изводите на публичния изпълнител, че за конкретните задължения не е изтекъл срокът по чл.171 ДОПК. Също е посочено, че запорът върху лекия автомобил е ефективно наложен и има действие от връчването на запорното съобщение към постановлението на 19.12.2019 г. на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което мярката била ефективно наложена.

Давностният срок на основание чл.171, ал.1 ДОПК е започнал да тече на 01.01.2015 г., на основание чл.172, ал.1, т.5 ДОПК с връчване на запорното съобщение на 19.12.2019 г. на КАТ, е спрял да тече и към момента не е изтекъл. Директорът е направил разграничение, между спиране и прекъсване на давностните срокове, като е посочил практика на ВАС, по Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г., според която за да се прекъсне давностният срок, следвало да бъде извършено действие по същинско принудително изпълнение, обективирано в нарочен акт, който следвало да бъде връчен на неговия адресат, а конкретните способности за принудително изпълнение били посочени в чл.215, ал.1 ДОПК. Също е направено разграничение в разпоредбите на ДОПК по глава двадесет и четвърта – „ОБЕЗПЕЧЕНИЯ“ и Глава двадесет и пет – „ПРИНУДИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ“, като с постановление органът по принудително изпълнение обезпечавал вземания, а не извършвал принудително изпълнение. Органът се е позовал на чл.221, ал.1 ДОПК, според която когато публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, е длъжен да изпрати на длъжника съобщение за доброволно изпълнение., обсъдена е и разпоредбата по чл.221, ал.4 ДОПК - за действията по принудително изпълнение, когато не са наложени обезпечителни мерки. По тези съображения са приети за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че не е уведомен за образувано изпълнително дело, респективно за наложените мерки.

Също директорът е обсъдил в решението и по преписката се съдържа Разпореждане с изх. № С180022-105-0288660/21.09.2018 г. към изпълнително дело № 22040028664/2004 г., с което са присъединени задължения за здравно осигуряване за УПФ и ДОО по декларацията обр. 6 от 06.02.2014 г. Изрично е прието и по преписката се съдържат данни, че разпореждането е връчено по електронен път едва на 21.04.2023 г.

Що се касае до издаденото на 13.12.2019 г. постановление с изх. № С190022-022-0118920/13.12.2019 г. за налагане на обезпечителни мерки на изискуеми задължения, органът подробно е развил доводи за необходимост от налагането на обезпечението, приел е също, че не е налице несъразмерност на наложеното обезпечение спрямо размера на публичното задължение.

По тези съображения, ответникът е оставил без уважения жалбата срещу отказите по разпореждането и за отмяна на постановлението на публичния изпълнител, като е

формирал извод за законосъобразността им на всички основания.

Правна преценка на съда

Решението на Директора на ТД на НАП – С. е издадено от компетентен орган, съобразно нормата на чл. 266, ал. 1 ДОПК и чл. 197, ал.1 ДОПК, в предвидената от закона форма, при спазване на административно-процесуалните правила, но в нарушение на материалния закон, поради което е незаконосъобразно.

Правилно е приетото за началото на давностният срок за процесните задължения. Декларация обр. № 6 се подава от самоосигуряващите се лица - еднократно до 15 април за дължимите осигурителни вноски за предходната календарна година. Самоосигуряващите се лица декларират задължителните осигурителни вноски върху деклариран осигурителен доход, съгласно годишна данъчна декларация за доходи през предходната година. Задълженията за осигурителни вноски по декларация обр. № 6 следва да бъдат внесени през годината на декларирането им. В конкретния случай, се касае за публично задължение за 2013 г. и установен от законодателя срок за плащането му до 30.04.2014 г. за плащането му. Съобразно нормата на чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен, считано от 01.01 на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. В случая, този давностен срок е започнал да тече от 01.01.2020 г. и е до 01.01.2025 г., на тази дата задълженията следва да се считат за погасени по давност, в случай, че този срок не е прекъсван или спиран.

В случая органът претендира, че с разпореждането за присъединяване на процесните вземания по декларацията от 06.02.2014 г. и в рамките на образувано на основание чл.217, ал.2 ДОПК с посоченото действие изпълнително дело за принудителното им събиране, е издадено и Постановлението от 13.12.2019 г. за налагане на обезпечение чрез запор на МПС.

Приложената с постановлението обезпечителна мярка – запор на движима вещ, попада в приложното поле на чл.221, ал. 4 и ал.5 ДОПК. Съгласно чл.221, ал.4 ДОПК, когато не са наложени обезпечения, какъвто е процесният случай, принудителното изпълнение върху движими вещи започва чрез налагането на запор с постановление на публичния изпълнител. Съгласно чл. 221, ал.5 ДОПК : „запорът следва да се наложи със съобщението, има действието, предвидено в този кодекс“. В чл.221, ал.1 и ал.2 ДОПК, е предвидено задължение за публичния изпълнител да изпрати съобщение до длъжника, в което съобщение, да посочи изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело и вискателя и да съдържа предупреждение, че ако в дадения му срок не изпълни задължението си, ще се пристъпи към принудително изпълнение.

Разпореждането с № С 180022-105-0288660/21.09.2018 г. (л.26 от делото) за присъединяване на процесните публични задължения – по декларация обр. 6 от 06.02.2014г. за ЗО, УПФ и ДОО за периода 01.01.2013-31.12.2013 г., е връчено на П. Д. К. по електронен път на 21.04.2023 г., а оспореното по административен ред и пред съда Постановление с изх. № С190022-022-0118920/13.12.2019 г., въобще не е връчено, поради което и

директорът приема жалбата срещу него за допустима.

Действително, няма данни да е издадено съобщението по чл.221, ал.1 и със съдържанието по чл.221, ал.2 ДОПК. Съдът съобрази разпоредбата на чл. 217, ал. 1 от ДОПК, съгласно която в производствата по Глава XXV "Принудително изпълнение" /Раздел III "Способи"/ могат да се присъединяват публични вискатели, както и кредитори, чието вземане е обезпечено с ипотека, залог или особен залог, както и тези, които са упражнили право на задържане. Съгласно, ал. 2 на същата правна новела, присъединяването се допуска с разпореждане на публичния изпълнител до изготвянето на разпределението на събраните суми, което подлежи на самостоятелно обжалване.

Самото съобщение за доброволно изпълнение има само уведомителен характер и не представлява властническо волеизявление на административен орган, с което да се накърняват права или да се създават задължения за адресата му. В този смисъл са мотивите, изложени в решение № 7/15.04.2021 г. по тълкувателно дело № 8/2019 г. на на ОСС от I и II колегия на ВАС. Според последното, образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК, както и съобщението по чл. 221, ал. 1 от ДОПК не прекъсват давността. Това е така, тъй като същите не са действия по принудително изпълнение, а имат подготвителен характер. В този смисъл, макар и да е допуснато нарушение поради невръчването на съобщение, то няма отношение към давностният срок за процесните задължения, не съставлява самостоятелно основание за отмяна на постановлението за налагане на обезпечения, доколкото за самото постановление има изискване да съдържа същите данни, както за съобщението по чл.221, ал.2 ДОПК. Допълнителен аргумент за този извод е и обстоятелството, че не са предприети същински изпълнителни действия въз основа наложеното обезпечение.

Основният правен въпрос, от значение за прекратяване на изпълнителното производство, за отписване на задълженията и за отмяна на обезпечението, е свързан с правилността на преценката за настъпило или не спиране по смисъла на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК на петгодишният давностен срок по чл.171, ал.1 ДОПК. Срокът по чл.171, ал.1 ДОПК е възможно да бъде спрял с налагането на обезпечения по смисъла на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК, но в казуса по делото такава правна последица не е настъпила поради следното:

С „налагането“ на обезпечителна мярка, а не с "издаването" на постановлението от публичния изпълнител за налагане на обезпечителната мярка, давността спира по смисъла на чл.172, ал.1, т.5

ДОПК. Посочената правна последица може да възникне само и единствено когато бъдат изпълнени всички изисквания на закона, свързани с „налагането“ на обезпечителната мярка, конкретно произтичащи от разпоредби на ДОПК и чрез препращане към ГПК.

При налагането на обезпечение чрез запор на движима вещ – МПС, публичният изпълнител е задължен за извършване на конкретни процесуални действия – издаване на постановление, в това число след подготвителни действия, връчването на постановлението на длъжника и връчването на запорно съобщение на трето задължено лице – Отдел Пътна полиция – СДВР в случая. Разпоредбата на чл.197, ал.6 ДОПК предвижда, че "изпълнението" на постановлението не може да бъде спряно поради обжалването му, но за „изпълнението“ на обезпечението при запор на МПС е предвидено следното в закона:

- Изпълнението на запора се осъществява чрез трети задължени по силата на закона лица. Съгласно чл.201, ал.3 ДОПК, от датата на получаването на запорното съобщение, органите на МВР са задължени да не допускат промяна на регистрацията преди вдигането на запора. Видно от писмото на Отдел Пътна полиция“, запорното съобщение по процесното постановление е връчено и за органите е възникнало посоченото задължение от 19.12.2019г.

-Изпълнението на запора се осъществява и чрез изрично въведени задължения и забрани за длъжника, собственик на запорираната вещ. Съгласно чл.206, ал.1 ДОПК, доколкото в ДОПК не е предвидено друго, запорът и възбраната произвеждат действията, предвидени в конкретни разпоредби от ГПК, сред които и чл.451. Тази разпоредба е озаглавена „Действие на запора и възбраната по отношение на длъжника“, в първата си алинея предвижда забрана за длъжника „от момента на налагане на запора“ да се разпорежда (с вземането или) с вещта и не „може под страх от наказателна отговорност да изменя, поврежда или унищожава вещта“. Втората алинея предвижда, че последиците по ал.1 настъпват за длъжника **„от момента на получаване на поканата доброволно изпълнение и тази вещ е посочена в поканата“**. Обезпечителната мярка ще бъде лишена от смисъл и съдържание, доколкото поради незнание за съществуването ѝ, длъжникът може да измени или наруши целостта ѝ като продаде автомобила на части, да повреди вещта.

Следва да се посочи, че в разпоредбата на чл.200 ДОПК, озаглавена „Налагане на запор“, която предвижда: „Налагането на запор се извършва от публичния изпълнител чрез издаването на постановление.“, законодателят определя само актът чрез който се налага, съответно и прилагането на изискванията за издаването му, на които адв. Б. се

позовава. От тази разпоредба не може да се направи извод, издаването на постановлението е равностойно на „налагане на обезпечение“. Без да бъде съобщена на третото задължено за изпълнението и лице (в случая на МВР) и на длъжника, обезпечителната мярка ще бъде лишена от смисъл и съдържание. Не е достатъчно обезпечението „запор на МПС“ да бъде съобщено органите на МВР за да бъде „наложено“. Обезпечителната мярка ще бъде лишена от смисъл и съдържание, доколкото поради незнание за съществуването ѝ, длъжникът може да измени или наруши целостта ѝ, да продаде автомобила на части, да повреди вещта, да предостави права за ползването му на трети лица без промяна на регистрацията и т.н.

Следователно, по смисъла на чл.206, ал.1 вр. чл. 451 ГПК и чл.201, ал.3 ДОПК, наложеното обезпечение „запор на МПС“ с процесното постановление, е следвало да бъде съобщено както на третото лице, така и на длъжника от публичния изпълнител и то до изтичането на давностния срок за процесното задължение – 01.01.2020г. В казуса по делото няма данни дори да са правени опити за връчване, за ненамиране на длъжника на адреса или други способи, длъжникът не е участвал в изпълнителното производство.

Следователно, неправилно е приетото в решението и от публичния изпълнител, че с връчването постановлението за наложеното обезпечение на Отдел Пътна полиция – СДВР, без връчването на постановлението на длъжника, е завършен фактическия състав по налагането на запора и е произвело предвидената в закона правна последица по смисъла на чл.172, ал.1 т.5 ДОПК на на спирането давностния срок по чл.171, ал.1 ДОПК (от 01.01.2015г. до 01.01.2020г.) за задълженията за 2013 г. за ДОО, УПФ и ЗОО по декларацията на жалбоподателя от 06.02.2014 г.

След като давностният срок за процесните задължения е изтекъл преди приемането и началото на действие на предвиденото в Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, то са неприложими разпоредбите му за спиране на давностните срокове.

Молбата на жалбоподателя чрез адв. Б. от 06.02.2023г. за отписване на тези задължения като погасени по давност на основание чл.173 ДОПК, и на основание чл.208, ал.1 да бъде отменено наложеното обезпечение с постановлението - запор на лек автомобил "К.", модел Карнивал, с рег. [рег.номер на МПС], съответно изпълнителното дело да бъде прекратено на основание чл.225, ал.1, т.7 във връзка с чл.168, т.3 и чл.171, ал.2 ДОПК, е следвало да бъде уважена. Като е постановил отказ, съответно като е приел този отказ за правилен, публичният изпълнител и

директорът са приложили неправилно закона.

В случая е погасено само правото на държавата чрез принудително изпълнение да получи плащане на задълженията на П. Д. К. за 2013г. за ДОО, УПФ и ЗОВ по декларацията му от 06.02.2014 г., но следва да се отбележи, че тези плащания касаят негови лични осигурителни права, като същият може да ги заплати доброволно във всеки един момент – чл.174 ДОПК.

При този извод, съдът следва да отмени оспореното по делото решение и вместо него да постанови:

1)На основание чл.268, ал.2 ДОПК отмяна на разпореждането от 04.04.2023 г. в частта за отказите на публичния изпълнител да прекрати изпълнителното дело и да се отпишат по давност процесните задължения. Доколкото отказите по разпореждането изискват изричен акт на публичния изпълнител – чл.225, ал.1, т.7 ДОПК във връзка с чл.173 ДОПК,– изпълнителното производство се прекратява само с акт на публичния изпълнител, съдът следва да върне преписката на публичния изпълнител, който следва да прекрати производството и да отпише процесните задължения поради погасяването им по давност.

2)На основание чл.197, ал.3 и ал.4 ДОПК както и по арг. чл.208, ал.3 вр. ал.1 ДОПК, съдът следва да отмени постановлението от 13.12.2019 г. в частта за наложеното обезпечение с постановлението на лек автомобил марка К., модел Карнивал, като върне преписката и в тази част на публичния изпълнител, който служебно да предприеме действия по преустановяване на правното действие на наложения запор - пред на Отдел Пътна полиция – СДВР, на основание чл.225, ал.2 ДОПК.

Предвид този изход на правния спор, и своевременно направено искане за присъждане на разноски още с жалбата, съдът следва да се произнесе по него. В полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски по списък – л. 66 от делото, за възнаграждение на адвоката в размер на 600 лв., приложен е и договор за правна защита и съдействие, в който сумата е посочена като платена в брой при подписване на договора, както и за държавна такса в размер на 10 лв.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от П. Д. К., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], чрез адв. Б., срещу Решение № ПИ - 157/26.04.2023 г., издадено от директора на ТД на НАП – С., **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С230022-137-0003066/04.04.2023 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП - С., в частта, в която е постановен отказ да бъде прекратено изпълнително дело № 22040028664/2004 г. за събирането на задълженията по декларация обр.6 от 06.02.2014 г. - за Фонд ДОО, Фонд ДЗПО и НЗОК в размер на 1338,44 лв. за главница и 1234,06 лв. за лихви, и отказ същите задължения да бъдат отписани поради изтекла погасителна давност.

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-0118920/13.12.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП - С., в частта, в която с него е наложен запор на лек автомобил марка К., модел Карнивал, с рег. [рег.номер на МПС], с рама № KNEMB 754266111349, с година на производство 2008, мощност 136 KW.

ВРЪЩА делото като административна преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП С. - компетентен орган по изпълнително дело № 22040028664/2004г. на същата дирекция, който в 14 дневен срок от съобщението, в съответствие на указанията на съда по прилагането на закона в мотивите на съдебното решение, да извърши следното:

1. да издаде разпореждане за прекратяване на изпълнително дело № 22040028664/2004 г. за събирането на задълженията на П. Д. К., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], произтичащи от декларация обр.6 от 06.02.2014 г. - за Фонд ДОО, Фонд ДЗПО и НЗОК в размер на 1338,44 лв. за главница и 1234,06 лв. за лихви, и отпише същите задължения поради изтекла погасителна давност.

2. да вдигне наложения запор с отмененото от съда постановление - на лек автомобил марка К., модел Карнивал, с рег. [рег.номер на МПС], с рама № KNEMB 754266111349, с година на производство 2008, мощност 136 KW, собственост на П. Д. К., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място]

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите чрез директора на ТД на НАП - С., да заплати на П. Д. К., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], сумата от 610 (шестстотин и десет) лева за разноски по делото.

Решението е окончателно, препис от него да се връчи на страните по делото и на публичен изпълнител при ТД на НАП - С., компетентен орган по изпълнително дело № 22040028664/2004г. на същата дирекция.

Съдия: